

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Miroslavy Kašpírkové, v právní věci žalobkyně T. S., bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. RR/771/12,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. RR/771/12, se z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 3.000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.7.2012, č.j. RR/771/12 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto i její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 28.12.2011, č.j. MH/21111/2011 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo pod výrokem I. vydáno rozhodnutí o umístění stavby s názvem: „Protipovodňová opatření Města Horažďovice - ochranná bariéra v úseku silniční most - V.D. TVAR“, dotčené pozemky p.č. 78/3 (ostatní plocha), 78/1 (ostatní

plocha), 2764/39 (vodní plocha), 81/1 (zahrada), 2681/3 (ostatní plocha), 1514/1 (ostatní plocha), 1510/28 (ostatní plocha), 1512/2 (ostatní plocha), 1510/27 (ostatní plocha), 2681/7 (ostatní plocha), 2681/21 (ostatní plocha), 1497/25 (ostatní plocha), 1509/1 (trvalý travní porost), 76/4 (ostatní plocha) a st.p.č. 201 (zastavěná plocha a nádvoří) vše v katastrálním území Horažďovice. Dále byl uveden druh a účel užívání stavby „*Ochranná bariéra; zajištění protipovodňové ochrany zastavěného území města Horažďovice v úseku silniční most-V.D. Tvar*“, popsáno umístění stavby na pozemku, co stavba obsahuje a vymezeno území dotčené vlivy stavby. Pod výrokem II. byly stanoveny podmínky pro umístění a projektovou přípravu stavby a pod výrokem III. bylo rozhodnuto o námitkách účastníků.

II.

Žaloba.

Žalobkyně žalobu odůvodnila tím, že protipovodňová opatření Města Horažďovice jsou závažným technicko, ekonomicko politickým krokem, který se bude mít trvalý a nezměnitelný dopad na život obyvatel města, na hodnotu jejich majetku, na estetiku jejich okolí, pohodužití a co je nejzávažnější i na jejich bezpečnost. O to více je nutno trvat na přísném dodržování ustanovení § 76 - 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a předpisů souvisejících. Základním pochybením a důvodem odvolání a nyní napadení rozhodnutí žalobou je skutečnost, že správní orgány vydal rozhodnutí, o umístění stavby, která je zcela vytržena z kontextu předpokládaných protipovodňových opatření a vzhledem k tomu, že jeho prohlášení o vlivu stavby nad zmíněným úsekem a pod ním mají formu vágních prohlášení navíc zcela věcně mylných a rozporuplných která vytváří v účastnících nemovitostí mimo tento úsek a dokonce i v něm oprávněné obavy o svůj majetek, zdraví i životy. Již z první námítky (Mgr. V.) v prvoinstančním rozhodnutí na str. 21 se snaží správní orgán vysvětlit, že tento postup je správný a odůvodňuje projednáváním stavby po úsecích „*z důvodů legislativních a ekonomických*“. Tento závěr potvrzený žalovaným je nutno považovat jako zásadní porušení pravidel územního řízení, neboť protipovodňové opatření není osamocenou stavbou ale komplexem opatření, činností a staveb sloužící ke komplexní ochraně území. Samostatné projednávání by snad bylo možno připustit u řízení stavebního ale nikoliv územního, které musí v tomto případě posuzovat mj. i vzájemné souvislosti. A především vzájemné souvislosti v případě protipovodňové opatření znamená posuzování vlivu ochrany na úseky nad i pod posuzovaným úsekem stejně jako je kontinuální i průtok vody v řece. Jedná se o analogii, jako by někdo postavil za účelem přemostění údolí pouze jedno pole mostu a dalšími se nezabýval. Potom je zpochybnitelná i samostatná podstata mostu a jeho účelnost. Stejně tak je tomu i v případě protipovodňového opatření. Žalobkyně konstatovala, že považuje zamítnutí této opakující se námítky o potřebě posuzovat protipovodňové opatření komplexně za nesprávné a v rozporu se zásadou komplexního posouzení problematiky v rozporu se zásadou komplexnosti protipovodňové ochrany a tudíž procesní pochybení. Pouhé prohlášení projektanta, že do určité míry (průtoku Q50) bude stavba plnit i tak svoji funkci, jak je uvedeno v odůvodnění zamítnutí námitek na str. 20 napadeného rozhodnutí, nelze přijmout, jednak z důvodů, že toto tvrzení není ničím podloženo a jednak není vysvětleno, co se bude dít při povodni nad touto hranicí tedy při průtoku větším než Q50. Tuto skutečnost prvoinstanční orgán i žalovaný dále nezkoumal a spokojil se s tímto „*jalovým prohlášením*“ bez dalšího dokazování, čímž nelze vyloučit, že mohl nevědomky připustit ohrožení bezpečnosti jiných, výš položených nechráněných účastníků. Ani pouhý odkaz na

odpovědnost projektanta za celistvost a správnost nelze v tomto případě přijmout, neboť je to především povinnost správního orgánu tato oprávněná práva účastníků chránit a účelové dělení stavby, která má jasnou souvislost nepřipustit. Žalobkyně dále namítla, že považuje za nesprávné odkazovat u problémů v územním řízení na další stupně dokumentace, jak je uvedeno v podmínce č. 3 prvoinstančního rozhodnutí a v napadeném rozhodnutí na str. 20 potvrzeno, zejména pak s přihlédnutím ke skutečnosti, že není vyloučeno, že v jejich důsledku může dojít ke změně nebo úpravě v parametrech uvedených v dokumentaci k územnímu řízení. Žalobkyně dále uvedla, že oprava jezu Mřskoš je skutečně jinou stavbou. Nicméně v dokumentaci se projektant na tuto stavbu ve vztahu k dalším opatřením na několika místech odvolává. I tuto stavbu, která leží uprostřed projednávaných opatření nelze izolovaně projednávat, a pokud správní orgán tento postup připustí, pak se jedná o postup nesprávný neboť stavba (úprava) jezu není povolena, a vzhledem k tomu, že správní řízení nelze předjímat, ani není zaručeno, že povolena bude. Nehledě na skutečnost, že i pokud povolena bude, není zaručena její realizace, se kterou projektant v rámci komplexního řešení při projektu počítá. Nelze souhlasit s tvrzením, že pilíř starého silničního mostu, který byl poškozen v roce 2002 a který leží v řešeném úseku protipovodňového opatření s těmito opatřeními, nesouvisí. Jeden z účastníků řízení u mostu přímo bydlí, je technikem v oboru a za povodně most sledoval. Již tyto okolnosti měly vést správní orgán z důvodu předběžné opatrnosti minimálně k tomu, aby se problematikou zabýval nebo si nechal k uvedenému problému doplnit stanovisko dotčeného orgánu. Problematiku tohoto mostu, resp. to že není vůbec ve vazbě na navazující části protipovodňového opatření vyřešena pak lze přehledně vysvětlit na námitce již Mgr. V.. V první řadě je nezpochybnitelným faktem, že ulicí nábrežní (tj. postranní ulicí mimo most) protéká za povodně značné množství vody. A nyní přichází vysvětlení nevyřešení problému projektantem a vysvětlení nemožnosti odtrhnout problematiku protipovodňového opatření od celkové koncepce města. Buď projektant připustí, že nábrežní ulicí tj. mimo zmíněný starý silniční most voda poteče i po realizaci protipovodňového opatření stejně jako před úpravou. Pak vyřeší problém starého mostu, průtok, jehož polem se tak nezmění a námitka Ing. H. ztratí smysl. Pak ale ztrácí zcela smysl navržená protipovodňová opatření, neboť voda obdobně jako v roce 2002 překročí silnici Horažďovice - Velké Hydčice, bude pokračovat do území, které má stavba protipovodňového opatření chránit, a protože území bude podle projektu ohrázováno budou v něm všechny nemovitosti „utopeny“ jako v rybníce bez odtoku. Pokud ale projektant počítá s omezením nebo uzavřením průtoku do ulice Nábrežní u starého mostu (např. mobilním hrazením), pak zákonitě tato voda „navíc“ bude muset protéci profilem starého silničního mostu a námitka Ing. H. bude naprosto relevantní. Jediné co je zjevné je to, že každá z obou alternativ je bez návaznosti dalších kroků nebezpečná a správní orgán ji opět přešel konstatováním projektanta, že se situace nezhorší bez toho, aby se takto na první pohled zjevně nepravdivým tvrzením vůbec zabýval. Stejně tak zde neobstojí odkaz na odpovědnost projektanta za správnost projektu, neboť se v případě mostu nejedná o vodní dílo, a zpracovatel tak není odborně způsobilý stav mostu posuzovat. Skutečnosti v tomto odstavci uvedené lze doložit podklady žalovaného, videozáznamy i svědectvími obyvatel. Žalobkyně dále namítala, že projektant je zároveň zástupcem stavebníka - to zpochybňuje odborně nezávislé posuzování věci. Území dotčené stavbou bylo vymezeno nedostatečně. Stavební úřad je vymezil pouze jako pozemky se stavbou související. Je však nutno si uvědomit smysl stavby. Jedná se o ochranu proti povodni, a proto je pojem dotčení pozemku nutno chápat jak v pozitivním tak i negativním smyslu vlivu stavby. Tedy jako dotčené pozemky by měly být uvedeny všechny pozemky, u kterých v důsledku stavby dojde ke změně průtoku za povodně případně jejich

zaplavení. S tím souvisí následný krok vymezení účastníků řízení, který byl proveden velmi omezeně, a pouze ve výjimečných případech bylo přiznáno postavení účastníka řízení jen těm, kteří se o ně výslovně přihlásili. To je závažným krokem ke zkrácení práv účastníků řízení. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že řízení bylo veřejné, na což správní orgán v odůvodnění poukazuje. Námitka č. 26 - chybí rozhodnutí o námitce ve výroku, která je zákonnou součástí výroku a ke které se následně aplikuje právo účastníka řízení podat odvolání. Odůvodnění, v odvolacím rozhodnutí na str. 23 že z odůvodnění má účastník dovodit výrok není možno akceptovat. Žalobkyně i přes tvrzení žalovaného na str. 24 napadeného rozhodnutí nadále trvá na tom, že záměr měl vzhledem ke svému rozsahu být posouzen podle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Skutečnost, že žalovaný sděluje, že odvolací orgán (Ministerstvo životního prostředí) neprovádět hodnocení na tomto přesvědčení nic nemění. Názor žalovaného, že i kdyby prováděno bylo, jednalo by se o nezávazné posouzení, neobstojí, neboť smyslem těchto posouzení je především objasnění vlivu stavby případně materiální pravdy, což je ve správním řízení hlavní cíl při rozhodování správních orgánů. Nehledě na skutečnost, že tím je kráceno právo účastníka řízení k takovému podkladu se vyjádřit. Není zřejmé, co je míněno převažujícím názorem (viz str. 25 napadeného rozhodnutí). Správní řád nic takového nezná. Buď jsou mobilní hrazení součástí projektu, nebo ne. Navíc i zde se uvádí, že tato zařízení a manipulace s nimi budou zpracovány v rámci celého systému protipovodňových opatření ve městě, ergo sám zpracovatel i správní orgán potvrzuje souvislost všech úseků protipovodňového opatření ve městě. V tomto případě účelově, aby odůvodnil absenci jejich řešení v daném okamžiku. Požadavek na řádný geologický průzkum je naprosto relevantní, neboť ten bude mít přímý vliv na hloubku založení stavby a v jejím důsledku na její plošný rozsah, tudíž na parametr, který je již jednoznačně součástí rozhodnutí, resp. dokumentace. Nelze se tedy odvolávat na jakési „budoucí upřesnění“. Co se týče modelu pro výpočet průtoku vody je povinností zpracovatele předložit takové podklady, aby tyto byly přehledné a kontrolovatelné. Předložený model tyto požadavky nesplňuje, chybí některé údaje koeficienty vztahující se ke konkrétnímu profilu a rovněž není zohledněno dění v prostoru navazujícího na profil koryta řeky. Tím je kontrola výpočtu ztížena, ne-li znemožněna. Dokumentace neodpovídá svým rozsahem a obsahem zákonnému ustanovení. Opatření obecné povahy - aktualizované vyhlášení záplavového území (ve kterém je zmínka o nepřesnosti podkladů při původním vyhlášení záplavového území ze kterého správní řízení vycházelo), bylo skutečně vydáno až po prvoinstančním rozhodnutí, jak je uvedeno na str. 25 napadeného rozhodnutí. Je však nutno zdůraznit, že o skutečnostech, že podklady jsou zastaralé a budou přepracovány, byl správní úřad informován již dne 16.11.2011, tedy před datem vydání prvoinstančního rozhodnutí. S přihlédnutím na povinnost opatřovat si aktuální údaje se měl žalovaný tedy touto skutečností zabývat již při vydávání rozhodnutí nebo přinejmenším údaje označené za zastaralé ověřit. Žalobkyně dále konstatovala, že nebyl řádně zjištěn stav věci. Co se týče souvislosti celé protipovodňové opatření města a jeho realizace, žalovaný sám na str. 26 zpochybňuje svá tvrzení. Na jedné straně připouští, že protipovodňové opatření města je jeden celek, který je navzájem provázán. Na druhou stranu argumentuje, že stejně nebude realizován najednou. S tímto názorem lze souhlasit až na jednu okolnost. Jinak je nutno chápat pojem realizace jako plnění něčeho, co je již legislativně vyjasněno a povoleno a co je již odvislé pouze na vůli stavebníka a jeho finančních možnostech a jinak je nutno chápat územní řízení o umístění stavby, neboť při jejím projednání se může ukázat její legislativní neprůchodnost. V prvoinstančním rozhodnutí jeden z účastníků řízení (Mgr. V) na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí poukazuje na skutečnost, že stavba se úzce dotýká nejen

povinnosti posouzení vlivu na životní prostředí ale také problematiky památkové ochrany (památková zóna Horažďovice) a celkového vlivu stavby na tvář původně středověkého města. Je nutno si uvědomit že opatření zejména v části kolem silničního mostu se již projevují v celkovém panoramatu města od řeky Otavy, které je pro tvář města a jeho historický vývoj určující. Žalovaný se měl zabývat i zákonným požadavkem posouzení vlivu tak zásadní stavby z pohledu zákona o státní památkové péči neboť námitku je nutno považovat jako směřující proti obsahu závazného stanoviska dotčeného orgánu. Ze spisu plyne, že se žalovaný touto zabýval pouze v případě závazného stanoviska odboru životního prostředí. S vyjádřením účastníků (paní S., pánové N., D. a K.) k odvolacímu řízení, která mají charakter námítky, se správní úřad vypořádal povrchně nebo vůbec viz str. 36 napadeného rozhodnutí. Zejména pozemek p.č. 1510/4 v k.ú. Horažďovice, je ze značné části těsně obestaven zdí, která bude realizována proti vůli jeho vlastníka až na hranici s jeho pozemkem a která obsype v části pozemku tento z vnější strany o cca 80 cm. V důsledku této zdi, která nemá v dokumentaci nikde vyznačeny prostupy, bude znemožněn nebo výrazně ztížen přístup na za ní ležící pozemek a stavbu. Správní úřad bez dalšího vysvětlení pouze konstatuje, že přístup bude zachován, aniž by toto své tvrzení jakkoliv odůvodnil a podporu svého tvrzení cokoliv vysvětlil. Dále není součástí dokumentace inzerované řešení bývalého kanálu Českých drah, který propojuje chráněné území s prostorem řeky. Na této skutečnosti nic nemění fakt, že kanál již není památkou a není ani ve vlastnictví Českých drah. Riziko, vyplývající z jeho existence tím není nijak eliminováno a projektant i správní orgán jej opomenul. Z námítky však vyplývá další podstatná skutečnost. Výkresová dokumentace - příčné řezy uvádí výšku hladiny Q100 a z této hladiny odvozuje potřebnou výšku zdi resp. hráze a tuto vyznačuje včetně číselné hodnoty. Protipovodňové opatření v okolí této lokality nepředpokládá žádné další úpravy. Přitom za povodně, kterou tentýž HMÚ jako výhradní poskytovatel hydrologických podkladů pro PPO označil jako Q100 v roce 2002 dosahovala reálná výška vody v místě vlastníka, který námitku vznesl, tj. profil č. 3 místě hodnotu o více nežli 1m vyšší. Z této zjevné nesprávnosti vyplývá, že provedené výpočty, resp. podklady, ze kterých vycházejí, zcela prokazatelně nerespektují skutečný stav in situ a jejich respektování jako podkladu naprosto zpochybňuje správnost návrhu. Je proto nutno je nejen odmítnout ale je i důvodné domnívat se, že projekt, který z nich vychází, může namísto ochrany v území způsobit naopak ohrožení dotčených obyvatel. Žalobkyně dále uvedla, že z příčných řezů vyplývá, že stavebník neuvažuje projednávanou úpravu jezu Mrskoš, ačkoliv ji považuje za související stavbu, což se jeví jako další rozpor v uvažované koncepci. Na druhou stranu je v odůvodnění námitek zmínka o mobilním čerpání vody, která bude zadržena za hrází. Toto množství vody není specifikováno, nicméně lze očekávat, že se bude jednat o množství velké, takže v dokumentaci by mělo být i uvedeno, kde bude místo pro umístění čerpací jednotky (obdobně jako např. umístění zařízení staveniště. Žalobkyně dále namítala neúplnost dokumentace. V prvoinstančním rozhodnutí na str. 4 jsou citovány podmínky účastníků řízení a správce sítí. Požadavky žalobkyně jako dalšího účastníka dotčeného stavbou uvedeny nejsou a není o nich rozhodnuto ani v kladném ani v záporném smyslu. V této skutečnosti na rozdíl od žalovaného vidí žalobkyně porušení zásady rovnosti účastníků řízení. Žalobkyně dále namítala, že stavba a její vliv není vůbec posuzována s ohledem na skutečnost, že na protějším břehu se nachází zastavěné území (průmyslový závod i objekty bydlení a rekreace). V textové části ani ve výkresové dokumentaci není tato skutečnost vůbec zmíněna, přesto, že se jedná o stejné město a stejné katastrální území. Jedná se o stavbu, jejímž klíčovým cílem je ochrana obyvatel. Ve spise ani v rozhodnutí není jakékoliv vyjádření dotčeného orgánu na úseku ochrany obyvatel, jako odborného garanta hlavního cíle stavby (krizové řízení,

Hasičský záchranný sbor). V průběhu řízení byly podávány stejné nebo obdobné námitky opakovaně ze strany dalších účastníků řízení. Z uvedených skutečností vyplývá, že napadené rozhodnutí trpí jednak procesními vadami, jednak nedostatečně zjištěným skutkovým stavem a také nesprávným právním posouzením skutkového stavu. Zamýšlená stavba v předloženém pojetí vytváří celou řadu pochybností a oprávněných obav a žalovaný tyto svým rozhodnutím nerozptýlil. Navíc se jedná o stavbu, která bude-li takto zbrkle realizována, bude mnoho desetiletí lidem škodit a to jen proto, že její přípravě a projednání nebyla věnována dostatečná pozornost.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitku týkající se neúplnosti projektové dokumentace a toho, že protipovodňová opatření umístěná napadeným rozhodnutím nemohou fungovat bez vybudování dalších etap protipovodňové ochrany, uplatnila žalobkyně v odvolání a další účastníci řízení i v územním řízení, a jak stavební úřad, tak žalovaný se tímto posouzením podrobně zabýval ve svém rozhodnutí. Námitku týkající se porušení rovnosti účastníků žalobkyně uplatnila již v odvolání, a proto žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí (str. 30 a 31). Ochranu obyvatelstva upravuje zákon č. 239/2000 Sb., o integrovaném záchranném systému a o změně některých zákonů. Tento zákon určuje jednotlivé složky integrovaného záchranného systému (Hasičský záchranný sbor České republiky, jednotky požární ochrany zařazené do plošného pokrytí kraje jednotkami požární ochrany, poskytovatelé zdravotnické záchranné služby a Policie České republiky), ale žádnému z těchto orgánů nedává pravomoc vydávat ve správních řízeních vyjádření nebo závazná stanoviska. Hasičský záchranný sbor se zabývá požární ochranou, jejíž uplatňování v případech protipovodňových opatření nepřípadá v úvahu.

IV.

Replika žalobkyně.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že si žalovaný ve svém rozhodnutí mnohokrát odporuje při vypořádání jí vznesených námitek a jeho výroky jsou tedy zmatečné. „V bodě č. 1 se odvolatelka zabývá dotčením pozemku p.č. 82 v jejím vlastnictví. Jak vyplývá z dokumentace i rozhodnutí o umístění stavby, pozemek p.č. 82 není pozemkem dotčeným umístěním stavby“ (citace vypořádání námitek pod bodem 1 viz strana 3 napadeného rozhodnutí). „I v průběhu řízení bylo požadováno, aby byl pozemek p.č. 82 vyjmut z pozemků dotčených umístěním stavby. Projektant a následně stavební úřad požadavku vyhověl. Lze tedy mít za to, že dokumentace nepočítá s umístěním stavby ani části stavby na pozemku p.č. 82 nebo na stavbě tarasu, který by se měl nacházet na pozemku p.č. 82.“ Avšak další větou pokračuje: „Dokumentace předpokládá částečné využití tarasu podél p.č.82, to znamená na pozemku p.č.2764/39 včetně nezbytné úpravy tarasu s ohledem na jeho stav. Na straně č. 2 rozhodnutí výše uvedené umístění stavby stavební úřad popisuje. Ani v průběhu řízení nebyl odvolatelkou namítán odůvodněný nesouhlas s částečným využitím tarasu podél pozemku p.č. 82“ (citace vypořádání námitek pod bodem 6.1 viz strana 33 napadeného rozhodnutí). Žalovaný nerespektuje, že zmiňovaný taras je pevnou součástí jejího pozemku p.č. 82 a tudíž není povoleno, aby se do něj zasahovalo nebo se s ním manipulovalo anebo byl součástí stavby, neboť pozemek p.č. 82 není pozemkem dotčeným umístěním

stavby. Taras je cele majetkem žalobkyně a neleží žádnou svojí částí na pozemku p.č. 2764/39 (pozemek Povodí Vltavy). „*Samotný souhlas a odvolání Ing. T. S. si však odporuje, i když je na dodržení podmínek souhlasu v odvolání odkazováno. Např. podmínka souhlasu o osazení výústí kanalizace je v odvolání z hlediska funkčnosti zpochybněna*“ (viz úvod strany 33 napadeného rozhodnutí). Avšak v odvolání v bodu 6.2 (námitka 6.2 citovaná na straně 14 napadeného rozhodnutí) se vůbec nejedná o řešení vývodu kanalizací odpadních vod z pozemku p.č. 82, ale o nové riziko vytvořené povodňovým uzavřením výústí veřejné kanalizace DN 1200 a DN 600 ústících do řeky z p.č. 2681/3 (komunikace ve vlastnictví města Horažďovice). V průběhu vypořádání námitek žalobkyně se celým dokumentem vyskytují odkazy na její souhlas k umístění stavby ze dne 27.11.2007. „*Souhlas Ing. T. S. dala dne 27.11.2007 k umístění stavby s podmínkami, že stavba nebude umístěna na pozemku p.č. 82, zůstanou zachována vyústění kanalizace a budou opatřena proti zpětnému toku, zůstane zachováno schodiště k řece a bude opatřeno mobilním hrazením, dále že zeď bude postavena z lícovaného kamene nebo lícovaným kamenem obložena, a aby byl umístěn na hlavě ochranné zdi drátěný plot*“ (citace vypořádání námitek pod bodem 2 viz strana 30 napadeného rozhodnutí). A dále tvrdí že „*Souhlas s umístěním stavby na pozemku p.č. 82 se však fakticky stal bezpředmětným již při jeho udělení před podáním žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, neboť odvolatelka požadovala, aby stavba nebyla umístěna na pozemku p.č. 82 a pouze doplnila další podmínky za jakých je ochotna s umístěním stavby souhlasit*“ (citace vypořádání námitek pod bodem 2 viz pokračování na straně 31 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně konstatovala, že předmětný „souhlas“ včetně všech citovaných podmínek je součástí spisu pro udělení územního rozhodnutí, v průběhu jednání nebyla platnost souhlasu a uvedených podmínek nikdy zpochybněna ani nebyl vyrazen ze spisu jako nadbytečný nebo bezpředmětný a žalobkyně žádnou z uvedených podmínek neodvolala. Žalobkyně dále uvedla, že v protipovodňové zdi u její nemovitosti odmítají udělat průchod (na rozdíl od sousedních parcel), tj. nebude mít přímý přístup k řece, ač má z přilehlých zahrad její zahrada nejdelší hranici s korytem řeky a v tomto úseku je navrhovaná protipovodňová bariéra nejvyšší. A úředník radí, aby chodila k řece po veřejné komunikaci jako ostatní občané města. Žalobkyně dále uvedla, že z dále uvedených důvodů se cítí potvrzením platnosti vydaného územního rozhodnutí nejen poškozena ale i vážně ohrožena. Značné znehodnocení její nemovitosti těsně sousedící se řekou z důvodu znemožnění výhledu na řeku, pro který její předci nemovitost u vody kupovali, a byl to současně jeden z hlavních důvodů, proč podepsala s ostatními občany petici proti ohrazování města. Tím, že vytvoří nad terénem 1,2 m vysokou a 60 cm širokou zeď, vznikne v podstatě nová zvýšená neoficiální komunikace, tj. totální ztráta soukromí a navíc její stávající plot bude proti cizímu vniknutí velmi lehce překonatelná zábrana. Sám projektant připouští, že navrhovaná bariéra může být proti stoleté vodě neúčinná (účinnost zaručují pouze do úrovně 50ti leté vody, která její pozemek ani pozemky okolní neohrožuje) (viz. str. 11, 4. odstavec napadeného rozhodnutí). Vytvořením navrhované bariéry žalobkyni při povodni naopak přibydou další rizika, a to zaplavením mé nemovitosti vodou z Nábřežní ulice, kterou zadrží proti odtoku zpět do řeky vnitřní strana bariéry protipovodňového opatření (viz. námitka 10, str. 11, 4. odstavec napadeného rozhodnutí). Uzavření nově instalovaných uzávěrů na odtoku kanalizace do řeky může způsobit zaplavení její nemovitosti kanalizační vodou, protože kanalizační řád bude při povodni u svého ústí uzavřen, ale přítoky budou z ostatních částí města stále přivádět další vodu a splašky. Nemovitost žalobkyně může v přitékajících splaškách z města stát i mnoho dní po opadnutí vody v řece, protože lagunu nebude možno vypustit, projektant s tím ani nepočítá, a mobilní hrazení umístěné za její nemovitostí bude nepřístupné a neovladatelné

(viz. námitka 10 str. 11, poslední odstavec a 1. odstavec str. 12 napadeného rozhodnutí). Nemovitost žalobkyně stojí na propustných a polopropustných říčních sedimentech, které dosahují místy značné hloubky. Při vybudování takto vysokých protipovodňových pevných hrází, může tlak vystoupané spodní vody zdivo její nemovitosti rozlámat (dům žalobkyně cca 300 let starý a bez základů jako většina nemovitostí v této oblasti včetně historického centra). Projektantská firma neprovedla detailní hydrogeologický průzkum ani posouzení směru a síly proudění podzemních vod (viz. námitka č. 10 str. 10, 4. odstavec a 1. odstavec str. 11 napadeného rozhodnutí). Žalobkyně uvedla, že možnost poškození jejich domů přiznává i sám projektant: *„Další možností je odčerpávání vody ze zasažených nemovitostí k ochraně proti průsakům či jejich minimalizaci, tyto úkony však nepřísluší stavebnímu úřadu a ani nejsou předmětem daného řízení. Je na každém vlastníkovi nemovitosti, jak si svoji nemovitost ochrání či zabezpečí v souvislosti s případnými živelnými pohromami, které jsou v dané lokalitě možné“* (citace ze závěru str. 24 prvoinstančního rozhodnutí). *„Navrhovat opatření na ochranu takto postižených nemovitostí je nad rámec daného záměru“* (citace k námitce 23 na str. 39 prvoinstančního rozhodnutí). Žalobkyně k tomu konstatovala, že nemůže souhlasit s tím, že je na každém vlastníkovi nemovitosti, aby na vlastní náklady prováděl stavební úpravy a další opatření k zabezpečení proti průsakům, které budou nějak, neznámo jak, způsobeny a ovlivněny v důsledku zamýšlené „cizí“ stavby na sousedním pozemku. Navíc tyto úpravy nejsou pro ní ani jednotlivé vlastníky sousedních nemovitostí technicky ani finančně realizovatelné. V prvoinstančním rozhodnutí není ve výroku rozhodnutí o námitkách rozhodnuto o námitce č. 26 na straně 8. Žalobkyně uzavřela, že v průběhu celého územního řízení byla drtivá většina námitek účastníků řízení opakovaně zamítána, aniž by byly věcně vyřešeny a téměř podobný průběh mělo i rozhodování o odvolání proti územnímu řízení. Tam dokonce odvolací orgán neprovedl vypořádání s každou připomínkou samostatně, ale zřejmě ve stylu „koncentrace řízení“ některé námitky vypořádává hromadně, což ztěžuje přehledně zdokumentovat všechny vady řízení. Když si žalobkyně zpětně vybavuje celý průběh přípravy tzv. protipovodňových opatření v Horažďovicích od roku 2004, těch opatření, která ji měla ochránit a zbavit dalších starostí, je jí smutno, že díky „přezíravosti moci“ byla donucena řešit své obavy dokonce soudní cestou. Navíc v průběhu řízení se ukázalo, že tato stavba, která měla být ochranou, nemá koncepci jako celek, tzn. nedává vůbec ochranu, přinese žalobkyni spoustu příkoří a může ji zbytečně i ohrozit.

V.

Posouzení věci soudem.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona jsou účastníky územního řízení osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Osoba, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 2 písm. a), b) a d), může uplatňovat námitky proti

projednávanému záměru v rozsahu, jakým je její právo přímo dotčeno (§ 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona).

Účelem účastnictví podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je, umožnit osobě, jejíž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno, seznámit se s navrhovanou stavbou a jejím navrženým umístěním v území tak, aby mohla, v případě hrozícího přímého dotčení svých věcných práv, zabránit vydání územního rozhodnutí a tím odvrátit negativní přímé dopady umístění stavby do svých práv. Za tím účelem musí být účastníkovi řízení poskytnuta reálná možnost vznášet v územním řízení námitky.

Oprávnění účastníka řízení vznést námitky, v rozsahu předvídaném v ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, odpovídá povinnost správního orgánu tyto námitky vypořádat. V ustanovení § 89 odst. 5 věta první stavebního zákona je výslovně uvedeno, že o námitce, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad rozhodne na základě obecných požadavků na výstavbu, obecných požadavků na využití území, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti.

Pro posuzování námitek účastníků řízení je podstatné i znění ustanovení § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Podle prvního ze zmíněných ustanovení v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Podle druhého ze zmíněných ustanovení, není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Z právě citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nemůže vydat územní rozhodnutí, pokud neopatří takové důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich vydáním územního rozhodnutí nedojde. Nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického nebo jiné věcného práva k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich sice dojde, avšak dotčený je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinen trpět.

Žalobkyně uplatnila námitky proti projednávanému záměru již v podání ze dne 30.5.2008, které je přílohou protokolu o ústním jednání spojeného s místním šetření z téhož dne, ve kterém krom jiného uvedla: „Z hlediska ochrany pozemku p.č. 82 musí být v územním řízení sloučeno projednáním protipovodňové ochrany úseku „Silniční most – VD Tvar“ společně s úsekem „Těleso železniční tratě Horažďovice – Klatovy po silniční most“, aby se zabránilo zatopení pozemku z nábřežní ulice“. Jednalo se o námitky ve smyslu ustanovení § 89 odst. 4 věta druhá stavebního zákona, když žalobkyně vznesla obavu o přímém dotčení konkrétního jejího pozemku umístěnou stavbou.

Povinností správních orgánů tak bylo prokázat, že námitky žalobkyně nejsou důvodné, nebo důvodné sice jsou, avšak žalobkyně je povinna tento stav trpět. Tj. prokázat, že umísťovaná stavba nemůže zapříčinit „zatopení pozemku z ná březní ulice“, nebo že k „zatopení pozemku z ná březní ulice“ sice může dojít, avšak žalobkyně není z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního oprávněna proti této skutečnosti brojit.

V odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí prvoinstanční orgán k námitce žalobkyně na str. 31 uvedl: „*Stavební úřad projednává stavbu s názvem „Protipovodňová opatření Města Horažďovice - ochranná bariéra v úseku silniční most - V.D. TVAR“ a nepřisluší správnímu orgánu posuzovat postup žadatele ani mu jakkoli podsouvat postup vedení řízení, případně zahrnovat do projednávání jiná řízení týkající se staveb budoucích. Mimo jiné bylo konstatováno autorizovanou osobou, že stavba může fungovat samostatně bez návaznosti na ostatní stavby povodňových opatření, tato skutečnost byl doložena na stavební úřad 5.6.2008 a je stále v platnosti. Námitka je neopodstatněná a stavební úřad o ní rozhodl, tak jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí o námitkách*“.

Listinou ze dne 5.6.2008, o kterou prvoinstanční orgán opřel svůj závěr, je listina vyhotovená společností VH-TRES spol. s r.o., tj. zástupcem stavebníka v územním řízení, ve které bylo pouze uvedeno: „*Výše zmíněná stavba může fungovat samostatně jako protipovodňová ochrana části města Horažďovic. Nemusí se tedy stavět v návaznosti na ostatní stavby*“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k námitkám žalobkyně na str. 29 uvedl zejména toto: „*Stavební úřad se požadavku na posouzení všech protipovodňových opatření jako komplexu zabýval v rozhodnutí dostatečně. Odvolatel namítá, že stavební úřad je odborně nezpůsobilý, a proto by si měl nejen na základě námitek účastníků řízení opatřit další podklady a naopak nepožadovat po účastnících předložení oponentních posouzení. Odvolací orgán se může s odvolatelem částečně shodnout, protože stavební úřad, resp. pracovníci stavebního úřadu mohou být, ale zřejmě nejsou odborně způsobilými a autorizovanými osobami pro navrhování staveb vodního hospodářství, ani nemusejí být a ani sami nemohou vyhotovit např. matematický povodňový model nebo jinou studii. Odvolací orgán zopakuje, že stavební úřad jasně v rozhodnutí uvedl, že za návrh stavby je odpovědný projektant a stavební úřad neměl důvod dokumentaci a další projektantem předložené podklady zpochybňovat ani na základě námitek účastníků. Stavební úřad měl dostatek podkladů, aby mohl posoudit soulad záměru s požadavky stavebního zákona a v rozhodnutí odůvodnil, proč nevyhověl požadavkům na pořízení dalších podkladů. Odvolací orgán také v rámci tohoto odvolání a v souvislosti i s jinými odvoláními připomene, že územní řízení je ovládáno zásadou koncentrace i z důvodu, aby mohlo být řízení i v patřičných lhůtách ukončeno a aby bylo zamezeno jeho bezdůvodnému prodlužování např. právě z hlediska požadavků na předkládání dalších podkladů a důkazů. Vždy by se totiž mohla objevit nespokojenost účastníků s podklady a jejich neustálým doplňováním, i přesto že stavební úřad má dostačující podklady, by právě byla popírána zásada koncentrace územního řízení*“.

V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 34 pak žalovaný k odvolací námitce žalobkyně o nedostatečném vyhodnocení vlivu stavby na okolí uvedl: „*K namítané míře ochrany v bodu č. 8 této části odvolání se již v průběhu řízení, konkrétně doplněním ze dne 17.7.2008, vyjádřil zástupce žadatele a projektant stavby současně, který uvedl, že*

navržená stavba je schopna samostatné funkčnosti a je schopna zajistit ochranu daného území na průtok Q_{50} , kdy již nedojde k přelití komunikace směr Hydčice v místě napojení Nábřežní ulice. Z podkladů tedy vyplývá, že navržená stavba je schopna jako samostatně existující zajistit ochranu území do určité míry. Po realizaci navazujících úseků až na průtok Q_{100} . Stavební úřad se tímto v odůvodnění rozhodnutí zabývá. V podkladech doplněných dne 17.7.2008 je řešena i otázka zpětných klapek vyústí kanalizace a je konstatováno, že nedojde ke zhoršení stávajícího stavu. V bodu č. 8 se opět objevuje námitka směřující k proudění vody přes propustné sedimenty. I tento problém byl řešen a z podkladů vyplývá, že není nutné zřizovat speciální těsnicí prvky. Stejně jako se dokumentace věnuje i opět namítanému vlivu na po či proti toku položená území“.

Listinou ze dne 17.7.2008 o kterou žalovaný opřel svůj závěr, je listina vyhotovená společností VH-TRES spol. s r.o., tj. zástupcem stavebníka v územním řízení. V této listině označené jako „doplnění žádosti o vydání územního rozhodnutí“ bylo uvedeno: „Na základě Vaší výzvy a usnesení výše zmíněného č.j. ze dne 25.6.2008 Vám doplňujeme následující: - hydrologické výpočty doplněny tak, aby byly kontrolovatelné dle zákona, § 159, odst. 2, - vyřešení souladu s vodní turistikou § 76 v souladu s § 90 stavebního zákona, - vyčlenění pozemku p.č. 82 z dotčených pozemků (podmínka vlastníka pozemku), - posouzení a vyjádření k námitkám. Přiložena byla listina s názvem „Hydrologické výpočty“, mapka bez legendy, tabulka s popiskami v anglickém jazyce, tři listy s grafy s stručnou legendou v anglickém jazyce, listina, ve které se zástupce stavebníka vyjádřil k „vyřešení souladu protipovodňových opatření s vodní turistikou“, seznam pozemků dotčených a sousedících se stavbou a konečně listina označená slovy „Posouzení a vyjádření k námitkám podaným v den konání veřejného ústního jednání 30.5.2008, zejména z hlediska předložené projektové dokumentace“. Zde zástupce stavebníka například uvedl, že „stavba zabráni zatopení chráněného prostoru přelitím přes komunikaci směr Hydčice v místě napojení Nábřežní ulice (levobřežní předmostí nového silničního mostu). Při průtoku odpovídajícím $Q(100)$ je výška přepadového paprsku přes komunikaci do cca 0,3 m. Při průtoku odpovídajícím cca $Q(50)$ již k přelití komunikace nedojde. Totéž platí přibližně i v opačném směru. Nelze tedy tvrdit, že oba sousedící úseky ochranné bariéry nemají jako samostatné stavby smysl, pouze by nebylo dosaženo míry ochrany odpovídající stoletému průtoku $Q(100)$, ale pouze cca padesátiletému.“ Zástupce stavebníka dále například uvedl, že „osazením zpětných klapek na výusti veřejné kanalizace nemůže být zhoršen stávající stav.“

Z provedených citací odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a napadeného rozhodnutí vyplývá, že správní orgány nedostály svým povinností vyplývajícím jim z ustanovení § 89 odst. 5 věta první, § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Namísto toho, aby správní orgány obstaraly důkazy, na základě kterých bude možné dospět k jednoznačnému závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobkyně nedojde, nebo k závěru, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobkyně sice dojde, avšak žalobkyně je tuto skutečnost z hlediska soukromoprávního či veřejnoprávního povinná trpět, opřely se při svých závěrech o nedůvodnosti námitek žalobkyně toliko o tvrzení společnosti VH-TRES spol. s r.o., vystupující v řízení jako zástupce stavebníka. Vlivem umisťované stavby na okolí se vůbec nezabývaly, spokojily se s pouhým opisem formulací uvedených stavebníkem, resp. jeho zástupcem.

Správní orgány obou stupňů tak ve své podstatě v územním řízení rezignovaly na výkon státní správy ve svěřeném úseku. Zcela nesprávným je zde závěr žalovaného o tom, že „za návrh stavby je odpovědný projektant a stavební úřad neměl důvod dokumentaci a další projektantem předložené podklady zpochybňovat ani na základě námitek účastníků“. Z ustanovení § 159 odst. 1 stavebního zákona sice vyplývá, že projektant odpovídá za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, zejména za respektování požadavků z hlediska ochrany veřejných zájmů a za jejich koordinaci, avšak tyto povinnosti nijak nezabavují správní orgány dostát svým povinnostem uvedeným v ustanovení § 89 odst. 5 věta první, § 90 písm. e) a § 92 odst. 2 stavebního zákona. Pokud by tomu tak bylo, ztratila by tato ustanovení svůj smysl a bylo by nadbytečné, aby je stavební zákon vůbec obsahoval. Územní řízení by pak bylo naprosto formálním typem správního řízení, ve kterém by bez ohledu na námítky a vyjádření kohokoli, šlo pouze o vyhotovení územního rozhodnutí a „umístění razítka“ na příslušnou dokumentaci. S ohledem na to, že uvedená ustanovení jsou součástí stavebního zákona, a proto je nutné jim dostát, je nezbytné považovat výklad žalovaného a postup správních orgánů v územním řízení za nezákonný.

Žalovaný dále při svém závěru, že „pracovníci stavebního úřadu zřejmě nejsou odborně způsobilými a autorizovanými osobami pro navrhování staveb vodního hospodářství“ pominul existenci ustanovení § 56 věta první správního řádu. Podle tohoto ustanovení závisí-li rozhodnutí na posouzení skutečností, k nimž je třeba odborných znalostí, které úřední osoby nemají, a jestliže odborné posouzení skutečností nelze opatřit od jiného správního orgánu, správní orgán usnesením ustanoví znalce. Bylo-li tudíž dospěno k závěru o nedostatku odborných znalostí úředních osob, bylo povinností správních orgánů obrátit se k ověření tvrzení stavebníka, resp. jeho zástupce, o vlivu zamýšleného záměru na okolí, a k vyvrácení námitek žalobkyně na jiný správní orgán disponující příslušnými odbornými znalostmi eventuálně na znalce.

Je nutné uzavřít, že správní orgány obou stupňů se dopustily závažného procesního pochybení, když v potřebném rozsahu vůbec neprováděly dokazování. Toto procesní pochybení mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť územní rozhodnutí lze vydat pouze tehdy, pokud záměr žadatele je v souladu s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Důkazy prokazující, že k přímému dotčení vlastnického práva žalobkyně nedojde, ve správním řízení provedeny nebyly. Nelze tudíž dospět k závěru, že žalobkyně umístěním a realizací záměru nebude na svých právech přímo dotčena. Za této situace nebylo možné přistoupit k vydání územního rozhodnutí ani zamítnutí odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí směřujícímu.

Vzhledem k tomu, že v řízení před soudem mohla žalobkyně hájit toliko svá veřejná subjektivní práva odvozená od jí tvrzeného dotčení vlastnického práva, nemohl soud posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí z pohledu námitek žalobkyně jejích práv se bezprostředně nedotýkajících, tj. např. posuzovat vliv zamýšlené stavby na životní prostředí, ochranu památkové péče či nesprávně stanoveným okruhem účastníků řízení. Nad rámce shora uvedeného je vhodné doplnit, že pokud dojde k rozdělení protipovodňových opatření do více územních řízení, je nezbytné, aby byly pečlivě váženy vlivy té které umísťované „části“ stavby do území. V takovém případě musí být tato „část“ stavby způsobilá sama o sobě plnit svůj zamýšlený účel a nesmí ohrozit dotčené území. Při posuzování záměru v územním řízení

se ruku v ruce s tím nelze dovolávat a počítat se zatím nepovolenými plánovanými dalšími „částmi“ protipovodňových opatření.

VI.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII.

Náklady řízení.

Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a proto jí soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s., když žalovaný požádal o prodloužení standardní třídní lhůty k plnění z důvodů organizačně technických.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 31. ledna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová